

Oud-Nederlandse hoogvlieger

Door G. Fokkema

Oud-Nederlandse hoogvliegers (foto: B. Wassenaar, 2013)

Algemene rasbeschrijving

Land van oorsprong: Nederland.

Sierlijke middelgrote hoogvlieger, die zich kenmerkt als vlieg- en sierduif. Hij heeft een vertrouwelijk en levendig karakter, een fraaie keur en tekening en is bovendien een zeer verdienstelijke vliegduif.

Geschiedenis

De Nederlandse hoogvlieger (kaalpoot) is in de jaren 1920-1925 voor het eerst beschreven in een rasstandaard. In de periode daarvoor werd hij vooral in Amsterdam gehouden als vliegduif op de bekende duivenplaten, samen met o.a. de witte hagenaar en de oud-Hollandse tuimelaar (sokpoot). Tot ongeveer 1980 werd dit ras in veel gevallen gehouden door liefhebbers die, naast het fokken op schoonheid voor de tentoonstelling, ook de vliegprestaties belangrijk vonden. Helaas is daarna een periode gekomen waarin, als gevolg van inkruising van zware rassen zoals de modena, het vliegvermogen van het tentoonstellingstype bijna geheel is verdwenen. Ook het vertrouwelijke karakter ging daarbij verloren en de fraaie diepe sierduivenrode- en gele kleur was ook verdwenen.

Gelukkig is bij een klein aantal liefhebbers de oude stam bewaard gebleven. Zelf heb ik ook de duiven aangehouden van de oorspronkelijke oude stammen. Voor zo'n 90 % stammen zij af van duiven van de heer Vinke, die tot ongeveer 1980 nog een echt Amsterdams plat had waar ik vele uren op heb doorgebracht.

Toen zo'n 25 jaar geleden er een speciaalclub (VDS) voor vliegduiven kwam, ben ik weer fanatiek met mijn oude stam aan de gang gegaan. Ik heb enige jaren daarna zeer goed bewaarde en uitstekend vliegende hoogvliegers van de heer Zwafing uit Duitsland in mijn stam kunnen inbrengen. Dat is bij mij de redding geweest van dit prachtige oude cultuurgoed. Inmiddels is de oud-Nederlandse hoogvlieger weer behoorlijk populair en wordt het ras weer gehouden door tientallen liefhebbers van vliegduiven.

Raskenmerken

Uitstekende vliegduif en zeer betrouwbaar en rustig, maar ook temperamentvol karakter. De kop is gerekt en heeft een vloeiende schedellijn, met een weinig voorhoofd. De slanke hals is middellang en breed aan de basis. De snavel is middellang, vrijwel recht ingeplant en licht vleeskleurig. Bij de zwarte en schoorsteenvegers is de snavel donkergekleurd. De ogen zijn parelkleurig met een kleine pupil en zijn in het midden van de kop gelegen. De borst is breed, goed afgerond en enigszins naar voren tredend. De rug is bijna waterpas en breed en de staart middellang en goed gesloten. De stand is enigszins afhellend.

Kleurlagen

De meest voorkomende tekeningen zijn de witschilden, de schildgetijgerden en de rozetgetijgerden in de kleuren rood, geel en zwart. Daarnaast zijn er nog schoorsteenvegers en witpennen en de zeer zeldzame witstaarten. De getijgerden en witschilden in rood en geel worden als roek geboren; na de rui komt de witte tekening. De getijgerden en witschilden in zwart worden niet als roek geboren.

Oud-Nederlandse hoogvliegers (foto: G. Fokkema, 2011)

Het vliegen

De duiven vliegen in een goed gesloten groep op verschillende vlieghoogtes en gaan soms tot stiphoogte en een enkele keer onzichtbaar hoog. De groep draait en keert snel en een goed ingevlogen klit kan de aanval van de sperwer in de meeste gevallen goed weerstaan. De vliegduur ligt tussen de 1 en 2 uur. Jonge duiven trekken geregeld weg van het hok en komen na ongeveer een half uur weer binnen zicht.

Voor info kunt u contact opnemen met Germ Fokkema: germj.fokkema@kpnmail.nl.